

Тюремні вірші Михайла Осадчого

Син народивсь, а я мов не живу,
Гнию безкрило під трьома замками.
Столипінський вагон – і на Мордову
Святий Петро важку відчинить браму.

Чи я один? Йшли мільйони нас
На Кос-Арал, за Соловецькі стіни.
Священним ім'ям сина України
Ввійшов у світ і наш малий Тарас.

Уже відбив відбою час...
І хоч не звик я спати рано,
Та за нескорення – догана.
А тут не скорися, якраз!

І знову думи-гайвороння
Обсіли осінню поля.
І голова од них холоне,
Як листопадова земля.

Та що тут вигадеш? Спати...
Все, все, усе перетерплю.
Дніпро згадаю, і Карпати,
І, засинаючи, люблю.

Батьківщино, чую наче рану,
Біль твоїх задумливих пісень.
Знову біль – єдиний мій хосен
У душі терпкому океані.

Океан мовчання...Рік, мов день,
І пелюстки, й дим, і сніг розтане...
Яблука відстигли на прощання,
Ворон сів на яблуневий пень.

Бо коли везли (із України)
На очах порубані сади,
Мов пеньки тужили на колінах,
Як везли достиглі вже плоди.

...А снігів, снігів, аж зараз тьмяно.

Скільки тут бинтів на свіжі (рани)

Знову день пішов у небуття,
Зник у ніч, немов зникають тіні.
В небуття обернеться й життя,
І людина вступиться людині

Вступить крісло, стіл і шафу книг,
Мислі, серце, волю і хоробрість...
Та коли страждання є в одних,
Не вступайте іншим, будьте добрі...